

Подружжя

Ганна Черінь

Одруження ставить незмірні вимоги
І жертви бажає з минулих принад:
Життя починати нове з півдороги —
І вже оглядатись не можна назад...

Це бути повинно найбільше кохання!
Минуле відступить, як тіні з імли,
Як частка безвартісна, частка змагання,
Що в нім ми взаємно себе здобули.

Якщо це не так, то вернеться облуда,
З минулого вирне щаслива хвилина...
Якщо ця любов не найбільша, то буде
Вона лиш для щастя неповна заміна.

Коли вже пора для "сьогодні" настала,
Вчорашнє, з пакунками давніх листів,
Кудись віднеси у куток, до підвалу.
Не треба жалю. Так ти сам захотів!

І, ще оглядаючись в присмерки сині,
І ще прислухаючись до солов'я,
Кохання вдягає хваргух господині,
Бо двоє —
це — хата,
подружжя,
сім'я.

І вже невеличкий будується рай —
Нехай і кімната в чотири стіни:
Простирадла білі, і квіти, і чай,
Робота й турбота, і дійсність, і сни...

Прекрасне й огидне вже робиться спільним,
"Твоє" і "Моє" тільки "Нашим" стає...
Якщо в цім обмеженні чуєшся вільним,
Тоді, безперечно,

це щастя твоє.